

φέρη εἰς τὴν εὐθείαν τοὺς ὁποίους συνήντα ἀνθρώπους. Ἐν ταύταις ἀγαθαῖς πράξεσι δὲν ἐξήρουν ἡμέραι δλόκληροι. Τὴν τελευταίαν ἐκάστου μηνὸς ἀθροίζων τὸ ποσὸν ἀπάντων τῶν ἔργων καὶ λόγων τῶν παρελθουσῶν τριάκοντα ἡμερῶν, τὸ ἐνέγραφεν ἐπὶ κιτρινωποῦ τινος χάρτου, ὅπερ ἔκαίε πρὸ τοῦ ἐφεστίου θεοῦ. Ὁ Ἰγκόγκ ἐτελειοποιήθη τάχιστα εἰς τὴν ἐνάσκησιν ἀπασῶν τῶν ἀρετῶν ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ἐπορευέτο, τὰ βήματά του συνωδεύοντο ὑπὸ μυρίων ἀγαθοεργιῶν ἂν ἔμενον ἀργὸς οὐδὲ εἰς πονηρὸς διαλογισμὸς διετάραττε τὴν ἀγνωστὴ τῆς ψυχῆς του· ἐν τούτῳ δὲ ἐνεκαρτέρησεν ἐπὶ τρία ἔτη.

Ἐπιστάς εἰς τὸ πεντηκостὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος (κατὰ τὸν δευτερόν ἐνιαυτὸν τῆς βασιλείας τοῦ Τσιουαγ-τί), ὁ Τσιαν-κιαγκ-λίν, διατελῶν πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους, ἀφοῦ διεξήγαγε τὰς ἐξετάσεις τῶν σεν-σὲ (διδασκῶν), ἐζήτησε διδάσκαλον πρὸς ἐκπαίδευσιν τοῦ υἱοῦ του. Ὅσους καὶ ἂν συνεβουλεύθη, ἅπαντες μὲ φωνῇ τῷ συνέστησαν τὸν Ἰγκόγκ. Ὁ ὑπουργὸς ὑπῆγεν αὐτοπροσώπως νὰ τὸν προσκαλέσῃ καὶ τὸν ὠδήγησε πανοικεῖ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ὁ Τσιὰγκ τρέφων μεγίστην ὑπόληψιν πρὸς τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἰγκόγκ, κατέβαλε ὅλην τὴν ἐπιρροήν, ὅπως τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν ἐκπαιδευτήριον.

Κατὰ τὸ ἔτος πιγκ-σεῖ (1576) παρουσιασθεὶς εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἔτυχε τοῦ βαθμοῦ τοῦ προλύτου τὸ δὲ ἐπιὸν ἔτος προήχθη εἰς τὸν τοῦ διδάκτορος.

Πορευθεὶς ἡμέραν τινα νὰ ἐπισκεφθῇ εὐνοῦχόν τινα ὀνόματι Ἰαν-κόγκ, αὐτὸς τῷ ἐπαρουσίασε πέντε παῖδια, ἅτινα εἶχεν ἀγοράσῃ ἐν διαφόροις χώραις τοῦ κράτους, ὅπως τῷ χρησιμεύσωσιν ὡς παραμύθιον τῶν γηρατειῶν του. Ἐν αὐτοῖς ἦτο νεανίσκος τις δεκαεξαετής, ἐν ᾧ ὁ Ἰγκόγκ ἐνόμισεν ὅτι ἀναγνωρίζει τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἰδίου προσώπου καὶ τὸν ἠρώτησεν ἐκ τίνος τόπου ἦτο. Ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ Καγκ-κεὸν (ἀπῆντησεν ὁ νεανίσκος) κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν ἐπέβην ἀπερισκέπτως πλοίου σιταγωγῶ μέλλοντος νὰ ἀποπλευσῇ· ἐνθυμῶμαι εἰσέτι, καίτοι ἀορίστως τὸ ὄνομα τῆς οικογενείας μου καὶ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ ἐγεννήθην.— Ὁ Ἰγκόγκ ἐκπλαγείς καὶ συγκινηθεὶς εἰς τοὺς λόγους τούτους, τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ἀριστερόν του πόδα, καὶ ἰδὼν ἐν αὐτῷ τὰς δύο μελανωποὺς κηλίδας, ἀνέκραξε μεγαλοφώνως: Σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς μου. Ὁ Ἰγκόγκ συνεμερίσθη τὴν ἐκπληξίν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ πατρὸς καὶ τῷ ἀπέδωκε τὸ τέκνον του, ὅπερ τὸν συνώδευσεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐσπευσεν ὁ Ἰγκόγκ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν γυναῖκά του περὶ τοῦ τόσον αἰσίου συμβάντος· αὐτὴ ἐνηγκαλίσθη τὸ τέκνον της, χύνουσα δακρυὰ χαρᾶς καὶ θλίψεως· τὸ τέκνον, κλαῖον καὶ αὐτό, ἔθλιψεν εἰς τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς του καὶ διὰ τῆς γλώσσης ἔλειξε τοὺς τετυφλωμένους ὀφθαλμούς της, ὥστε αὐτὴ ἐν ἀκαρεῖ ἀνέβλεψεν.— Ὁ Ἰγκόγκ δακρύων, ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν ἐκχυσιν τῆς χαρᾶς του. Παρητήθη τότε παντὸς ὑπουργήματος καὶ ἀποχαιρέτισας τὸν Τσιὰγκ, ἐπανέκκμησεν εἰς τὴν

πατρίδα του. Ὁ Τσιὰγκ θαυμάζων τὴν ἀρετὴν του, δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ ἀναχωρήσῃ, πρὶν ἢ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ δεχθῇ πολυτελῆ δῶρα. Ἀφιχθέντων εἰς τὴν πατρίδα των, ὁ Ἰγκόγκ ἐξηκολούθησε νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθὸν μετὰ νέου ζήλου· ὁ υἱὸς του νυμφευθεὶς, ἔσχεν ἑπτὰ τέκνα, ἅτινα ὁ πάππος ἀνέθρεψε καὶ ἅτινα ἐκληρονόμησαν τὴν σοφίαν καὶ τὴν φήμην αὐτοῦ. Ὁ Ἰγκόγκ συνέταξε βιβλίον, ἐν ᾧ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου του πρὶν καὶ μετὰ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ τὴν ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ἐγγόνους του. Διεβίωσεν ὀγδοήκοντα καὶ τέσσαρα ἔτη, καὶ ἅπαντες ἐθεώρησαν τὰ μακρὰ ἐκεῖνα γηρατεῖα ὡς ἀνταμειβὴν τῶν ἐναρέτων ἔργων του, ἅτινα εἶχον μεταβάλλει ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐν Ζακύνθῳ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

Σημ. Δ. «Ἀπόλλωνος». Δημοσιεύοντες τὴν ἀνωτέρω παράδοσιν γνωρίζομεν μετὰ βαθυτάτης θλίψεως τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Ἀπόλλωνος» ὅτι ὁ συγγραφεὺς ταύτης καὶ τακτικὸς ἡμῶν συνεργάτης ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν πρὸ τινος ἐν Ζακύνθῳ.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Πάνθεον ἐξόχων νόων καὶ τρία ποιήματα ἐκ τῆς πρωτοτύπου λυρικῆς συλλογῆς «Ἄετοῦ πτήσις καὶ βλέμματα», ὁπὸ Φιλίππου Α. Οἰκονομίδου Δ. τῆς φιλοσοφίας, μέλους τῆς Βιενναίας ἀνθρωπολ. Ἐταιρίας κλπ. ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἐκ τῶν δύο τούτων τευχιδίων, ἅτινα πρόκειται ἡμῖν πρὸς ἐξέτασιν, τὸ μὲν πρῶτον «Πάνθεον τῶν ἐξόχων νόων» εἶναι συλλογὴ ἐπιγραμμάτων, ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα ἄξια λόγου, τὸ δὲ δευτερόν, *τρία ποιήματα* ἐξ ἀνεκδότου λυρικῆς συλλογῆς «Ἄετοῦ πτήσις καὶ βλέμματα», εἶναι τὸ μᾶλλον προσελκύσαν τὴν ἡμετέραν προσοχὴν, ὡς περιέχον τρία γερμαν.στὶ τὸ πρῶτον γραφέντα ποιήματα καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν μετενεχθέντα. Τὰ τρία ταῦτα ποιήματα φέρουσι τὸν τίτλον *Die ballade von Teufel* ἤτοι ἡ ᾠδὴ τοῦ Διαβόλου, *der aergste Streich Satans* ἤτοι τὸ χεῖριστον τοῦ Σατανᾶ κατόρθωμα (ἀπόσπασμα) καὶ *an Hegel* ἤτοι εἰς τὸν Ἐγελον. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων ποιημάτων, εἰς ἄπταιστον γερμανικὴν γεγραμμένων γλώσσῃ, τὰ δύο πρῶτα φαίνονται ἐμπνευσθέντα ὑπὸ τοῦ φαυστείου κόσμου, ὃν ὁ κ. Οἰκονομίδης μύστης τῆς γερμανικῆς φιλολογίας, κάλλιστα φαίνεται γνωρίζων, τὸ δὲ τρίτον, προῖον βαθείας φιλοσοφικῆς μελέτης, καὶ ἀπαγγεληθὲν ἐνώπιον τῆς φιλοσοφικῆς Ἐταιρίας ἐν Βερολίνῳ, εἶναι καθ' ἡμᾶς τὸ ἄριστον πάντων τῶν ποιημάτων του ὅσα ἀνέγνωμεν μέχρι τοῦδε. Ἄλλ' ἐξαιρόντες τὴν ἄξιαν τοῦ εἰς Ἐγελον ποιήματος οὐδόλως νοοῦμεν νὰ ὑποτιμῶμεν τὰ δύο πρῶτα. Ἄλλὰ τὸ ποίημα τοῦτο φέρον ἰδίαν τῆς πρωτοτύπιας σφραγίδα μετηνέχθη ζωηρότερον καὶ πιστότερον εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἢ τὰ ἄλλα δύο, ἅτινα δέον τις νὰ ἀναγνώσῃ μόνον ἐν τῇ γερμανικῇ, ὅπως δυναθῇ δεόντως νὰ τὰ ἐκτιμῆσῃ.

Σχόντες λοιπόν την εύτυχίαν νάναγνωσώμεν τὰ ποιήματα ταῦτα ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἀπονέμομεν τοὺς δικαίους καὶ ἀμερίστους ἡμῶν ἐπαίνους εἰς τὸν κ. Οἰκονομίδην, ὅστις ἠδυνήθη εὐμόλπως νά τονίσῃ τὴν ἑλληνικὴν του λύραν ἐν τῇ χώρᾳ μάλιστα τῶν αὐστηρῶν τευτόνων,

Παραθέτομεν τεμάχιον ἐκ τοῦ εἰς Ἐγγελον ποιήματος ὅπως δυνήθη τις νά κρίνῃ ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα.

Φιλόσοφε ὕψινου! ὁ εἰσδύσας
εἰς τὰδυτον τὸ φιλοσοφικόν,
ὁ ἀληθείας φῶς ἐπιζητήσας,
Δαιμόνιον δεῖνόν γερμανικόν.

Σκοπὸν πράξου ὕψιστον σοφίας,
εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τῶ ἰδανικόν
τὸ δόγμα τῆς τοῦ Ἰησοῦ ἠρησκείας,
ὕψῳ νά καταστήσῃς γενικόν.

Οὐδόλως δ' ἐπὶ τούτῳ ἐπτοήθης
ἀγῶνας, πόνους καὶ θακρῶν ροῦν.
Ἄφου νά ἴδῃς φλογερῶς ἠχὴθῆς
τὸ γένος τῶν θνητῶν εὐήμεροῦν.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Αἱ αἰφνίδιοι μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος, ὡς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος ὑφίσταμεθα, ἐπαυξάνουσι κατὰ πολὺ τοὺς κατάρρους καὶ τὰς βρογχίτιδας. Πανταχοῦ ἀκούομεν νά βήχωσι εἰς τὰ θέατρα, τὰς συναυλίας, καὶ εἰς τὰς μάλλον θαμιζόμενας αἰθούσας. Ὡς ἐκ τούτου ἡ βήξις, ἡ ἀναπόσπαστος αὕτη σύντροφος τῶν βρογχίτιδων, κατέστη ἀντικείμενον μερίμνης τῶν τε φυσιολόγων καὶ ἰατρῶν.

Καίτοι ἡ παθογένεια τῆς βηχῆς δὲν ἐφωτίσθη εἰσέτι ἀποπολύτως, δυνάμεθα ὅμως νά βεβαιώσωμεν ὅτι εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων τὸ αἴτιον αὐτῆς ὀφείλεται εἰς παθολογικὴν τινὰ διέγερσιν τῶν ἀκροτελευτείων πλεγμάτων τοῦ πνευμογαστρικοῦ νεύρου.

Παραλείποντες πᾶσαν περιγραφὴν περὶ τῶν διαφορῶν θεωριῶν τῆς βηχῆς, ἀρκούμεθα μόνον νά ὑπομνήσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ὅτι τὸ νευρικόν τοῦτο φαινόμενον ἀποβαίνει λίαν ἐπίπονον διὰ τοὺς πάσχοντας, καὶ ὅτι δυσκόλως ἐνίοτε δυνάμεθα νά καταπολεμήσωμεν αὐτό. Δι' ὃ δὲν ἐκπληττόμεθα ἀπέναντι τῶν πολυαριθμῶν καὶ ποικίλων φαρμάκων ἅτινα ἐγκωμιάσθησαν μέχρι τῆς σήμερον κατὰ τῆς βηχῆς, καὶ ὧν τὰ ἀποτελέσματα σπανιότατα δυστυχῶς ἀπέβησαν εὐχάριστα.

Καὶ ὅμως οἱ πρακτικοὶ ἰατροὶ δὲν ἀπεθαρρύνθησαν εἰσέτι πειραματιζόμενοι. Εὐτυχῆς δὲ λογιζόμεθα σήμερον ἀναικονοῦντες μέθοδόν τινὰ ἀπλῆν καὶ εὐχερῆ πρὸς κατάπαυσιν τῆς βηχῆς.

Θέτοντες ἐντὸς κάψης ἐκ πορσελλάνης 50—60 γραμμάρια γλυκερίνης, θερμαίνομεν εἶτα διὰ λυχνίας οἰνοπνεύματος. Πάραυτα ἐκλύεται μεγάλη ποσότης ἀτμῶν. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἀτμισμοῦ, ὡς ἐκ τῶν νεωτάτων πειραμάτων ἐξάγεται εἶναι λίαν ὠφέλιμον εἰς τὴν βήχα τὴν συμπαρομαρτοῦσαν εἰς τὰς βρογχίτιδας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν τῆς πνευμονικῆς φυματιώσεως. Μέγας ἀριθμὸς πασχόντων ἀπῆλυσεν διὰ τοῦ μέσου τούτου σπουδαίαν ἀνακούφισιν.

Ἐπιπροσθέτομεν εἰσέτι ἐνταῦθα ὅτι, μεταχειριζόμενοι κατὰ τὴν μνημονευθεῖσαν μέθοδον ἀντὶ τῆς ἀπλῆς τῆς φαινικωμένην γλυκερίνην (glycérine phéniquée), ἀπολαμβάνομεν οὕτω ἀτμούς ἀντισηπτικούς, συνισταμένους ἰδίᾳ τὴν σήμερον ἐν τῇ θεραπείᾳ τοῦ κοκκύτου, καὶ πρὸ πάντων τῆς ὑμεναγῶνου λαρυγγίτιδος (croup).

Ἐπειδὴ δὲ ἡ τελευταία αὕτη νόσος ποιεῖ πολυαριθμὰ θύματα, τὰ δὲ πλείστα τῶν φαρμάκων ἀποβαίνουσιν ἀνίσχυρα πρὸς ἀναστολὴν ταύτης, νομίζομεν ὅτι οἱ διὰ φαινικωμένης γλυκερίνης ἀτμοὶ ἐπὶ δραστηριότητος μεγάλης εἰσὶν ὠφελειμώτατοι, καθόσον μάλιστα τὸ θεραπευτικόν τοῦτο μέσον πᾶς τις δύναται νά ἐκτελέσῃ εὐχερέστατα. Δρ. Δ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔ'ΩΝ Η ΔΥΝΑΜΙ

Τὰ τραγούδια ὅπου ἀκούμε μὲ ἀλάλητη χαρὰ,
Τὴ ζωὴ μας στεφανόουν· σὰν Μαγιάπριλοι ἄνθοι,
Μᾶς εὐφραίνουσι, μᾶς μαγεύουσι καὶ μὲ ἀερόπλεκτα φτερά,
Σ' ἄλλον κόσμον μᾶς ὑψόουν—ὦ Θεοστάλακτοι παλμοὶ!
Ἐκεῖ, τῆς γῆς τὰ βάσανα, ἐκεῖ οἱ στεναγμοὶ μᾶς
Παρηγοριὰ καὶ βάλσαμο, νεορώτιστη ἀχτίδα
Λαθαίνουσι, ἅγιον βάπτισμα, ποῦ ἐγγίζει ταῖς καρδίαις μᾶς.
Ἀγγελομόρφους στοχασμούς, ἀθάνατην ἐλπίδα.
Κι' ὅταν ποτὲ ἀνάμεσα 'στὰ βότανα τοῦ κόσμου,
Τὸ χαμόγελο τῆς αὐγῆς τοῦ ἡλίου κἀνὲν χἀδι
'Ἀφήσῃ, μονοστέναχτο, δειλὸ κἀνένα ῥόδο!
Αὐτὸ τὸ ἄνθος τὸ δειλὸ ποῦ 'ντρέπεται νά ζῆσῃ,
'Στὸν κόρφο σας τὸν μυστικόν, τὸν ἁγιασμένον κόρφο,
'Όταν μὲ ἀγάπη Μητρικὴ τὸ βάλτε ν' ἀνθίσῃ,
Βαθεῖα ῥιζώνει, ἀνδριεύεται, πνοή, ζωὴ λαβαίνει
Κ' ἐκεῖ ποῦ ῥόδο μοναχὸ ἐβλίπαμε 'στὸν κάμπο
'Ῥόδα πολλὰ, πολλὰ κλαριὰ, σκεπάζουσι τὸν τόπο...
Τραγούδια! σέε τὸν πόνο μᾶς μὲ μυστικὴν ἀγάπην
Σὲ κούνησ' ἀνθοστόλιστη γλυκὰ ἀποκομιγῆ,
'Υψόνετε κι' ἀγιάζετε τὰ κοσμικὰ μᾶς πάθη,
Κι' ἀπὸ τῆ σπῖθα τῆ ζωῆς φλόγα χαρὰς σκορπάτε

A. I. Σ.

Ἐν Λονδίῳ τῇ 1 Ἰουνίου 1884.

Σ' ΕΜΕ.

Δὲν θὰ περάσῃ ἀγάπη μου πολὺς καιρὸς ἀκόμα
Νά ξεμερώσῃ καὶ γιὰ 'μᾶς χαρούμενη ἡμέρα,
Νά φύγω μ' ἀπ' τῆς γῆς αὐτῆς τὴ λάσπη καὶ τὸ χῶμα,
Καὶ νά πετάξωμε 'ψηλὰ σ' ἐλεύθερο ἀέρα
'Ἀέρα ποῦ στερήθηκα ὁ δόλος τόσα χρόνια
Καὶ μ' ἐπιγιγῆς τῆς συμφορᾶς ἡ μαύρη καταφρόνιᾳ

• Ἐγὼ ὁ Θεὸς καὶ γιὰ ταυμάς... ἔχει ὁ Θεὸς ἐκεῖνος
Ποῦ δίνει φῶς σ' τὰ στέρνα του, καὶ λάμπη σ' τὸ φεγγάρι
Θ' ἀντίσῃ πάλι δροσερὸς τῆς γιότης μᾶς ὁ κρῖνος
Καὶ θὸ μᾶς δόσῃ νεβεντιά, τὴν πρώτη μᾶς τὴν χάρην
Νά πᾶμε σ' τὰ λημέρια μᾶς σ' τῆς ἀψηλαῖς βραχούλαις,
Καὶ σ' τῆς Πεντέλης σ' τοῦ Τρελλοῦ τῆς δροσερᾶς βρουσούλαις

Ν' ἀκούσωμε 'ς τῆς βρεατικῆς νά τραγουδοῦν σ' ἀηδονία
Μὲ τοῦ Μαγιάπριλου γλυκὴ τὸ μυρωμέν' ἀγέρι
Καὶ ῥιχνόντας πῆσω ἡλιόσ' τὰ πικραμένα χρόνια
Νά ξεποστᾶσωμε βαρῖὰ κι' ἀξένιστα 'ς τὴν πτέρην
Σὲ στρῶμ' ἀπὸ μυρτόκλαρα κι' ἀπράτη πρασινάδα
Κ' ἐκεῖ, νά λησμονήσωμε τὴν τόση φαρμακάδα

Ταῖπα; νά λησμονήσωμε, ἄχ δὲν ἔμπαρ νά γίνῃ
Ποτὲ γιὰ νά λησμονηθῶν τόσοι καίμοι καὶ πόνοι!...
Στάχτη κι' ἂν γίνῃ ἡ καρδιά ἡ εὐφραγῆς δὲν σβύνει
Κι' οὔτε τοῦ νεκροκαυτοῦ τοῦ λάδι βλασαμῶνει
Πληγὴ βαθιὰ κατὰκαρδί, ποῦχε, βουδὸ τὸν πόνο
Καὶ μόνον ὁ Θεὸς 'μ πορ εἶ νά βακασιμῶσῃ μόνον

Δὲν θὰ περάσῃ ἀγάπη μου πολὺς καιρὸς ἀκόμα
Νά ξεμερώσῃ καὶ γιὰ 'μᾶς χαρούμενη ἡμέρα
Νά φύγωμ' ἀπ' τῆς γῆς αὐτῆς τὴ λάσπη καὶ τὸ χῶμα,
Καὶ νά πετάξωμε 'ψηλὰ, 'ς ἐλεύθερο ἀέρα
Σῶπα καρδιά μου πλὰ μὴ κλαῖς, δὲν πρέπει νά λυπάσαι,
Τὰ περασμένα πέρασαν, καὶ πλεῖο μὴ τὰ θυμάσαι

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατίας, 2 Ἰουλίου 1886.